

Iancu Laura

Fecske

Túléljük ezt is – ezt az egyet,
ahogy a szelíd Isten
a történelmet,
nem talál fogást rajtunk,
üssön bár mind ki üthet.
Megöregszik a szél és megfárad a füst.
Ne indulj még, fecske lehet
ki át-átröppent temérdek gondunk felett.
Szárnyal présel, ha szorongatni akar ki teremtett.

Jutalom

Még egyszer kinézek az ablakon.
Halottak napja, este van.
Nem értem, miért nem mennek
el innen, Nyugatra, szabadon?
Lám, ahány ajtó, annyi börtön,
és ahány fogoly, annyi a fájdalom.
Ott bezzeg jog van, méltóság,
vakon is boldogulnának,
sem Mohács-tudat,
sem Kossuth utca-járvány
dehogyan söpört végig Nyugaton!
Gazdátlan halottak!
Csupa-csupa akciós járatok,
ott tán még elébb is feltámadtok!

Halottak napi este van,
s a sötétben is látom:
az ott Lót, mögötte Péter –
Róma külvárosában,
fejvesztve kiutat keres,
keresztül-kasul gázol rajtam,
ujjai közé ránt, mint zsenge fűszálat.
Zárba szorultan is itt maradok,
mit nékem, Péter, a világ,
mikor halottaik közt is meghalhatok?